

Duhović Dr. Ante, predsjednik okr. Luda
Libenik

Pajadinal broj staji Din 0-80.

Peštariha plaćena u gotovom

KATOLIK

God. I.

ŠIBENIK, 12. listopada 1930.

Broj 18.

Radimo za društveni mir i red!

Obiteljska kriza je već dosta velika i osjetljiva, pa baca mnoge duše u očaj, u nezadovoljstvo, urazočaranje života. Društvena i ekonomska kriza svuda se još jako osjećaju, i mnogi dosta naivno, nadaju se, da će boljševizam donijeti raj na zemlji, pa očjukaju sa tim idejama. Priznajemo, mnogima, većini ljudi je danas teško u životu. No u onim ljudima i obiteljima, gdje sunce vjere ne grije njihovo srce, očaj je više osjetljiv, teže se podnosi nevolje dana. Svim ovim očajnim dušama, koje trpe, treba da svi dobri katolici riječju i djelima donesu utjehu, što je samo vjera dobroga i ljubežljivoga Boga-čovjeka može da donese, i da mole za njih. To će u mnogima ojačati vjeru, u koju su možda počeli kolebati.

Iza rata nesavjesni demagozi nastojali su, da stvore jaz između naroda i Crkve, one katoličke Crkve, koja je bila uvijek najbolja majka našem narodu u njegovim crnim i vedrim danima i koja je od nas Hrvata učinila kulturni narod. Govorilo se narodu, da ona govori samo o drugom svijetu i da zaboravlja na ovaj, a ipak nitko više od katoličke Crkve nije nastojao, kao što kod drugih naroda, tako i kod nas, da šireći vjeru i prosvjetu pomaže također težaku i radniku i raznim socijalnim i ekonomskim institucijama, kao što su zadruge, blagajne i pripomoćna društva, eda im tako olakša teško breme života.

Svuda se nastojalo, i to svećenstvo i dobri svjetovnjaci, da se brani i sačuva ljubav prema Crkvi u srcu i u duši našega naroda. Bogu hvala, da možemo kazati, svuda, jer ne samo kod Hrvata, već u cijeloj Jugoslaviji, u narodu sa vjerske strane idemo na bolje. Veličajna manifestacija ljubavi Euharističnom Isusu u Zagrebu i ona je tome jaki dokaz. Bilo bi i bolje, da smo svi, svatko na svome mjestu, vršili svu svoju dužnost.

Ako zaista ljubimo Crkvu, nije dosta, da joj dademo svoje srce, treba da joj dademo svoju desnicu. Rad u Katoličkoj Akciji nameće se katolicima kao gorljiva potreba. Crkva to traži od svakoga vjernika za spas duše, svoga bližnjega. Koji će katolik biti neposlušni glasu živućega Petra, sv. Oca Pape?

Stavimo se dakle na posao i radimo za socijalni (društveni) mir i red u ovoj suznoj dolini! Pokažimo narodu pučkim predavanjima veliki socijalni rad katoličke Crkve, sve isto od osnutka škola, kojih je bila dužnost, da pomažu siromaha, Ocrtajmo mu veliki rad benediktinskoga reda pod geslom „Moli i radi“. Zauzstavimo se dalje kod modernoga doba i prikazimo mu zaslužni rad velikoga socijalnog Pape Lava XIII., pa našega Kreka i drugih apostola, koji su mnogo učinili za vjersko-ekonomsko podignuće našega naroda. Sudjelujmo i radimo što više u svim karitativnim društvima i ustanovama, u Javnoj Dobrotvornosti, u Konferencijama sv. Vinka, da donesemo blagu evanđelsku riječ ustrpljenja, ljubavi i pokoja tom bolnom i ogorčenom čovječanstvu, slijedeći božanskoga Učitelja, koji je „počeo djelovati i učiti“.

Uz Katoličku Akciju mora da ide paralelno naše karitativno djelovanje na korist tolikih siromaha, sirota, bolesnih i zapuštenih. Pokažimo djelima, što može ljubav, koja crpi kod Boga svoju snagu, svoju dobrotu, svoje pregaranje. Mi znademo, da ne ćemo riješiti to pitanje; znademo, da će uvijek biti među nama siromaha i nevoljnika. Ali je ipak kršćanska dužnost, da ublažimo, što je više moguće, zlo i bol, kao što i tolike društvene nepravde, koje dovede i gone ljude do klanja među braćom, do očaja, do samoubojstva.

Širimo istinu i pravicu, a osobito dobrotu, ljubav i milosrđelje. Djelujmo

duhom apostolata svuda, gdje možemo! Društvo će osjetiti plod našega kršćanskoga miroljubivog djelovanja. Apostolat, Žrtva i Euharistija — to neka bude naše geslo, da uzognemo što bolje vršiti onu misiju, radi koje je Spasitelj došao na svijet i radi koje je osnovao svetu Crkvu!
Jofe

Ženidba

Ženidba je vez muškarca i ženske, određena od Boga za rasplodivanje ljudskoga roda. Jer je ustanovljena od Boga, zato svi oni, koji su *proti Bogu i proti Njegovim zakonima*, jesu i *proti ženidbi*. Zato je ženidba bila kamen smutnje svim krivovjercima, svim odmetnicima, svim pokvarenim kršćanima.

Po naravi potomci Adamovi osjećaju sklonost jednoga spola prema drugomu i naravno nagnuće na združenje prema gore spomenutoj svrsi. U živina to je nagon, koji živina mora slijediti. Kod ljudi je samo velika sklonost, koju čovjek, kao razborito biće, mora da ravna razumom i voljom, prema stanovitim Božjim zakonima i naravnom čudoređu.

Prvim ljudima Bog je rekao: *Rastite i množite se i napučite zemlju!* Ove riječi svemogućega Stvoritelja sadrže blagoslov, kojim Bog čini, da združenje pojedinoga ljudskog para bude plodno, a nije nikakva zapovijed, da se svi moraju ženiti.

Ženidba je temelj i uvjet obitelji a obitelj je glavna stanica ljudskoga društva. Neprijatelji ljudskoga društva su neprijatelji obitelji i neprijatelji ženidbe.

Zato je ženidba ograničena stanovitim uvjetima, da može iz nje niknuti obitelj. Ženidba se temelji na međusobnoj ljubavi, a ne na strasti ni na vremenitom interesu. Ženidba ima svoje ugodnosti, ali i svoje poteškoće. Ona je veliko breme, teško i puno odgovornosti. Zato

iziskuje mnogo požrtvornosti i samoprijegora.

Ljudi egoistični, kojima je teška žrtva, koji traže samo zgodno i bezbrižno življenje, bježe od ženidbe. No jer je ljubav požrtvorna, zato je ona uvjet ženidbe i ženidbene sreće.

No prava ljubav ne može da bude nego između dvojice. Zato je i ženidba vez između dvojice. Mnogoženstvo nije po Božjoj volji, pak vidimo i u mnogoženstvu, da se jedna žena smatra pravom, a ostale su prema njoj niže. Za uzgoj djece potrebna je trajna i zajednička ljubav i skrb oca i majke. Zato ženidba mora biti nerazrješiva. Kako Gospodin Isukrat kaže, tako je Bog već u početku odredio, a „što je Bog združio, čovjek neka ne razdružuje“.

Sve ovo je već po naravnom zakonu. No ovu naravnu svezu Gospodin je posvetio i uzdignuo na dostojanstvo sv. sakramenta.

Zato Crkva i govori: „Ženidba je sveta stvar“ — i dovodi do zaključka, da je zato valja *sveto djelovati*, jer sv. Pavao uči, da je „veliki sakrament u Kristu i u Crkvi“.

Jer je ženidba kršćana veliki sakrament, te nameće velike obveze i veliku odgovornost, Bog je blagoslivlje i pomaže svojom milošću. Zato se treba na nju *sveto* pripraviti.

Clemenceau i redovnica

Kad je Clemenceau bio prvi put ministar predsjednik francuske vlade, oboli na smrt. I ako je otrovno mrzio sve, što je bilo katoličko, ipak je za njegovateljicu u bolesti izabrao — redovnicu sestru Teonestu.

Kad je minula smrtna pogibelj, opet je oživjela stara mržnja. Nekoga jutro reče sestri Teonesti: „Nóčas sam imao strašne sanje. Snivao sam, da ste umrli, a da nijeste imali vremena, da se ispovjedite. Vaša je duša došla pred nebeska vrata. Dođe sv. Petar sav žalostan i reče: „Jako mi je žao, jedna sestriče, da ne možete u nebo, jer se nijeste ispovjedili.“ Vi ste pak odgovorili: „Ta nijesam se ni mogla, jer je smrt nenadano nadošla.“ — „Znam, znam“ — kaže sveti Petar — „Stoga idem u nebo, da potražim kakvoga svećenika, da vas ispovjedi“. Dugo, dugo ga nije bilo natrag. Napokon ipak

sveto je sklapati i *sveto* se njom služiti.

Ženidba je naravni ugovor i kao takva treba da se drži zakona, što ih država može odrediti u pogledu građanskih prava. No jer je ženidba sakrament, sv. Crkva tumači nauk Isusov glede nje i označuje svjete glede njezine dopuštenosti i valjanosti.

„Konzultor“ Petrić na mezovu

II.

Nadalje se naš „konzultor“ ljuti na predsjedništvo kongresa, što u brzoplavnom pozdravu sv. Oca Papi ističe, da je zalog naše narodne budućnosti u ljubavi prema katoličkoj Crkvi i njenom vidljivom glavaru na zemlji. Prema Petriću predsjedništvo kongresa moralo bi biti uvjereno, da „zalog narodne budućnosti svih Jugoslavena ovisi o međusobnoj ljubavi i pravoj kršćanskoj snošljivosti svih vjera i svih plemena u našoj narodnoj državi“. Kako je opet i ova izjava puna duhovitosti i pametil *Katolici doista vide zalog naše narodne budućnosti u međusobnoj snošljivosti i tako su se vazda do sada od god. 1918. i ponašali*. Oni su se u toj toleranciji toliko na svim stranama *ponizili*, da je mene toliko puta crvenilo stida po licu pokrilo

dođe i žalosno izjavi: „Jaol U cijelom nebu nijesam mogao naći ni jednoga svećenika.“ I vi ste trojeli tako silno, da sam se probudio.“ Časna sestra smijući se odgovori mu: „Gospodine predsjedniče, ciljali ste dobro, ali pogodili slabol Zar nije sveti Petar sam tako rekući prvi svećenik u nebu?“

Za svjetskoga rata bio je Clemenceau opet ministar predsjednik. Jednom ga ode časna sestra Teonesta nešto moliti. U čekaonici je bilo sve puno. Clemenceau pogleda kroz vrata i opazi redovnicu. Odmah je uvede u pisarnu. Predstavi je svojim činovnicima i reče: „Ova me je u bolesti tako ljubežljivo negovala, da smo postali pravi prijatelji!“ Zatim se okrene k redovnici i reče: „Možda Vi, časna, i ne znate, da ja nijesam niti kršten?“ — „Tim boljel“ — odvratila časna. — „Tako? A zašto?“ — „Da ste bili kršteni, bili biste sada renegat — otpadnik. Tako ste pak

od sramote. Da su katolici tolerantni, najboljim je dokazom divljanje starokatoličke crkve i njeni napadaji na katolicizam od prvih početaka. Što su sve oni i njihovi pomagači do sada istresli protiv vrhovnoga poglavice katoličke Crkve? Što su sve kazali protiv katoličkih najviših vjerskih predstavnika u našoj državi kroz ovo nekoliko godina? Koliko je gadarija izašlo iz njihovih usta? Otimali su nam crkve, krali crkvene ključeve, priređivali demonstracije u crkvama i izvan crkava.

I nakon svega toga ti isti starokatolici i njihovi pomagači usuđuju se govoriti katolicima o toleranciji. Oni, koji su jedini reprezentanti vjerskoga nemira u nas, koji i ne žive ni od čega drugoga nego od vjerske borbe!

Dakako da se Petrić ljuti i na to, što biskupi nijesu objavili javnosti zaključaka konferencije, što su je održali za vrijeme Euharistijskoga kongresa. U budućee ćemo se dakle popraviti, pa ćemo sve zaključke biskupskih konferencija slati Niki Petriću i Marku Kalodjeri na „nadležnost“! Neka se ne straše starokatolici tih zaključaka, jer oni nijesu stvarani u duhu narodne pjesme:

Hoće jednom biti prema glavi,
Jali mojoj, jali prema tvojoj!

samo nevjernik!...“ — „Jeste li čuli? — obrati se Clemenceau („Tigar“) prisutnima — „Vi ste renegati — otpadnici, a ja sam samo nevjernik!“

Poslije pobjede u svjetskom ratu donijela je Clemenceau neka deputacija iz Alzacije kragan lovor vijenac. Clemenceau ga odnese ravno u zavod, gdje je bila č. s. Teonesta, i vlastoručno ga preda starješici Teobaldini. Ona sva presretna sazove sestre, većinom iz Alzacije, da mu se zahvali za tako laskavo priznanje. Na rastanku uhvati je „Tigar“ (Clemenceau) za ruku te hodajući s njom po hodniku reče joj: „Tako, časna sestro starješice, mogli biste nas dvoje ići sve do Strassburga, pa još i dalje, sve do nebeskih vratiju gdje bi sv. Petar radi Vas otvorio i — meni!“

Također i u zadnjoj bolesti davorila ga je sestra Teonesta. Sada je slutio, da se bliža konac i da će se redovnica u prvom redu pobrinuti za njegovu dušu. Tko zna, da mu se ta iskrica, po Božjem milosrđu, nije rasplamtala u oganj očišćenja!

Biskup Strossmayer i starokatolici VIII.

Zašto se u javnosti koješta raznosilo o biskupu Strossmayeru?

Koji je ipak uzrok, da se koješta u javnosti raznosilo o njemu? Nekoje njemačke novine su dapače trubile, da je otpao ili da će brzo otpasti od katoličke Crkve.

Dva su tome razloga: jedan je, što je otežao, da objelodani dekrete (odluke) vatikanskoga sabora; a drugi je, što su starokatolici zlorabili njegovu prijateljstvo. Da se osvrnemo danas na ovo zadnje.

U Rimu je bio na saboru prof. Friedrich, tobože kao teolog kardinala Hohenlohe-a. On je bio svećenik iz Münchena i pristaša Döllingerov, pa je njemu slao u München iz Rima dopise o saboru. To je onda Döllinger objelodanio kao „Rimska pisma“. Tu je sve bilo iskrivljeno. Tu su izišli Strossmayerovi govori u preinačenom obliku. Kod tih je pisama sudjelovao i Lord Acton. Döllinger, Friedrich, Schulte i Lord Acton nastojali su, da Strossmayera izlože i tako za se predobiju. Biskup Strossmayer je bio dobra srca, želeći svakome dobro, pa nije ni mislio iz početka, za čim idu Döllinger i njegovi drugovi.

Da je tako, vidi se iz ove činjenice: 23. IX 1870. organizovali su se nezadovoljnici i pozvali biskupe, koji su bili u opoziciji na vatikanskom saboru, neka ih pomognu. Strossmayer im odgovori ljubezno. Schulte je to pismo objelodanio. No i u tome se pismu na koncu biskup Strossmayer ovako izražava: „Kad bi mi se još jednom pružila zgoda sudjelovati u kome pokretu za crkvenu reformu, tako bi je izveo, da ne prekinem vez crkvenoga jedinstva“. Tim biskup Strossmayer očevidno indirekte (neizravno) upućuje starokatolike na pravi put. No oni za to ne haju, nego zlorabe njegovu susretljivost.

Kasnije je biskup Strossmayer to uvidio, pa ipak nije s njima prekinuo, nadajući se, da će ih predobiti za Crkvu. Kad se uvjerio, da to nije moguće, sasma je s njima prekinuo. Povjesničar Grandérath u „Geschichte des vatikanschen Konzils“ (Povijest vatikanskoga sabora) u III. dijelu str. 189. donio

je Strossmayerove govore na temelju stenografskih zapisnika. Odatle se najbolje vidi, kako su „Rimska pisma“ tendenciozno (zlonamjerno) iskrivila te govore!

Progon katoličke Crkve u Grčkoj

Gospodin je prorekao, da će Njegova Crkva i vjernici biti progonjeni. To se proročanstvo i ispunja, jer je zbilja katolička Crkva trajno progonjena sad na jednom, sad na drugom kraju. Negdje je progonostvo krvavo, drugodje bez krvi. Tko bi bio rekao, da ćemo u XX. vijeku vidjeti obnovljena vremena Nerona u Meksiku i nikad viđeni davolski bijes u Rusiji!

Nije se čuditi Crkva je katolička „grad Božji“, proti komu se bez prestanka diže neprijatelj Božji - Sotona. Njegovo oruđe je framasunstvo, koje, gdje god može, nastoji da ruši vjeru uopće, a osobito u prvom redu katoličku.

Sad je došao red na Grčku. U zadnje vrijeme, kao po dogovoru, cijela štampa je stala napadati sjedinjene Grke, okrivljujući ih, da šire propagandu na štetu „pravoslavne crkve“. Tako je uvijek i svagdje. Nekatolicima se pušta, da otimlju crkve i groblja katolika, da ih grde i napadaju, pa i tvorno, da ih odvrataju od katoličke Crkve, pa i protiv pozitivnih zakona, krivim prijavama, mitom i t. d., a neka jedan nekatolik pređe na katoličku vjeru slobodnom voljom, eto ti progonostva.

Sad je u Grčkoj ministar bogostovlja i nastave jedan od poglavica grčkih framasuna. Razumljivo je dakle, zašto se spremao zakon, kojim bi se ograničile i valjda uništile katoličke škole. Štampa je pripravljala tlo, napadajući na najsramočniji način katoličke osobe i ustanove, ne štedeći ni Sv. Oca, usprkos zakonu, koji zabranjuje svaki napadaj na državne i crkvene poglavice. Katolici prosvjedovahu, a na to se ministarskom okružnicom zabrani upisivanje grčke djece u tuđe škole, to jest u katoličke, koje uopće vode redovnicil

Kad bi sveti Pavao Apostol danas živio, bio bi sigurno novinar.
Biskup Kettleer

Razgovor II.

Ivan: Lovre, goni bolje, da ne bismo po nesriči zakasnili na Misu.

Lovre: Ne boj se, striče, župska Misa počimlje na 10 sati, a po suncu tek je 9 sati.

Ivan: Po Misi ti ćeš, Lovre, odmah kući, a ja ću k mom pobratimu Marku na obid.

Lovre: Nemoj se dugo zadržati striče! Ta znaš, da će te naši ukučani, koji nisu mogli k Misi, željno očekivati.

Ivan: Ne znam, koliko ću se zadržati. Međutim ti si dosta pametan, da me danas kod kuće zaminiš. Pomiljivo slušaj danas sv. evanđelje i propovid, da uzmogneš msto mene lipo ispričavati ukučanima evanđelje i propovid. Bogu hvala, otajstva znaš, pak izmolite sveto ruzarije. Grihota bi bilo, da naši, koji nisu mogli k Misi, ostanu bez duhovne pouke i bez zajedničke molitve, koja je dragom Bogu tako ugodna.

Lovre: Striče, eno nam na vidiku naše župske crkve. „Klanjamo se Tebi, Isukrate, živi, rajski kruše, Svetotajstvo veliko!“

(Stric i sinovac molili su nešto skupa, a nešto svaki za se. I tako u molitvi i sabranosti dođoše do crkve. Po dovršenju Misi Marko dočeka svoga pobratima Ivana, odvede ga svojoj kući, počasti ga, a po objedu rasplete se među njima razgovor.)

Ivan: A sad mi lipo pričaj, što je još govorio, Bože mi prosti, onaj Antikrst.

Marko: Pobro moj, strah me je i kazati. Među ostalim rekao je, da Bl. Div. Marija nije bez griha začeta.

Ivan: Jaki moji, što smo dočekali! To se je usudio reći pred našim svitom! Kako se Boga nije bojao, kako ga nije bilo stid!

Marko: Ja sam ti jedva izdržao slušati. Nekoji su mu stali prigovarati, a i prititi mu. A on se malko uplašio i stao se ispričavati: da tako uči njihova vira.

Ivan: A nije li to krivovirstvo? Otkad pamtim, da sam živ, kod nas se je uvik na 8 prosinca slavilo Bezgrišno Začeće Bl. D. Marije kao jedna od najvećih svetkovina. Pa to su i naši stariji kazivali, da je toga dana u župi bilo uvik veliko mnoštvo naroda na sv. pričesti, kao da je Uskra.

Marko: Nije samo kod nas Bezgrišno Začeće zapovidna svetkovina, već po cilom svijetu. Ti znaš, da sam ja u mladosti kod mornar proputovao puno po svijetu. Svuda po svijetu katolici viruju u bezgrišno začeće Bl. D. Marije i svuda svetkuju njezin dan na 8 prosinca, i to sa mnogo većim sjajem negoli možemo mi siromašni seljaci.

Ivan: Još imaju srca govoriti, da je njihova vira stara, prava vira! Oni su odmetnici od Crkve i od Kristove vire! Eto, ovu lipu, stau, kršćanaku nauku ruše i uče, da je Bl. Divica Marija bila u grihu.

Marko: Neka im se Bog smiluje, ali ne ćemo dopustiti, da nam vridaju Božju i našu Majku. Anđeo Gabriel joj je rekao: „Zdravo Marijo, milosti puna...!“ I naša sveta katolička vira uči nas, da se je Bl. D. Marija začela bez istočnoga griha i da je već u svom začeću, u utrobi svoje majke sv. Ane, bila puna milosti.

Ivan: To su ti žestoki krivovirci. Ja se sjećam, da je jednom naš župnik rekao u propovjedi, da sv. Oci vele, da je Bl. D. Marija čistija od samih anđela.

Marko: Znaš, što je, Ivane? Dođe li nam još tko govoriti proti našoj svetoj viri, oprasit ćemo mu petel. Ne ćemo mu dopustiti, da usta otvori!

Ivan: Tako bi trebalo, moj brajnel! Ovo je sramota, što se kod nas događa! Naši stari su pritili svakomu: U oko i u zakon ne krećil!

Iz katoličkoga Šibenika

Akademija Okružja HKNSaveza u počast presvij. biskupa. Hrv. kat. nar. savez u Šibeniku, da iskaže svoje dužno štovanje svom biskupu i vođi presvij. dru. Jerolimu Mileti uzeo je zgodu i priredio svečanu akademiju u počast njegovog imendana. Akademija je potpuno uspjela, i mi smo mnogo zahvalni zauzetim priređivačima, kao i svima, koji su sudjelovali na akademiji, što su nam dali per sati lijepoga duševnog užitka i što su nam pokazali, da trud i rad naših duhovnih vođa i starijih nije padao na neplodno tlo. Jezgrovitim i sadržajnim proslavom otvorio je akademiju omladinac g. Ljubković M. pozdravivši presvij. g. biskupa kao uvijek dobra oca i pastira mladosti, čijoj se brizi, nastojanju i ljubavi imamo najviše zahvaliti, što smo još tu i što napredujemo. II. tačka bila je „Domovina“, dramatizovana deklamacija od Arnolda. Nakon tuga je izveden komad „Živio Papa“. Mladi diletanti pokazali su mnogo razumijevanja i svojski su se bili uživjeli svaki u svoju ulogu. Ženski zbor skladno je otpjevao pod vrsnim dirigovanjem prof. g. Stipičevića „S Velebita klik se ori“. a omladinac Beg I. je lijepo deklamirao „Hrvatskom rodu“ od I. Poljaka. Iza toga je bila ritmička studija „Molitva“. Akademija je završena sa „Smrću Dioklecijana“, kod koje također moramo pohvaliti mar i volju naših mladih diletanata. Kao što je komad „Živio Papa“ bio vrlo zgodan za savremeni život, tako nam je „Smrt Dioklecijana“ oživjela u duhu borbe i pobjede starih kršćana, tako da su oba komada bila vrlo zgodno izabrana za ovu prigodu. Koliko smo radosni nad ovakvim uspjehom, toliko želimo, da bi kroz ovu približavajuću se sezonu jeseni i zime Okružje HKNSaveza češće okupljalo u Kat. Domu dobrim i lijepim priredbama sav katolički Šibenik.

Izložba katoličke štampe. Žalosna je činjenica, da smo Hrvati katolici sa našom štampom mnogo zaostali za drugim katoličkim narodima, a osobito i za slabom i zlom štampom u našoj državi. Stoga zaslužuje svaku hvalu poticaj i propaganda za širenje naše dobre, katoličke štampe. U tu svrhu je zauzetnošću i trudom naših omladinaca Križara Okružja HKNSaveza priredilo u Katoličkom Domu u nedjelju 5. t. mj. izložbu katoličke štampe. Ukusno i čedno priređena pružala je lijep razgled, dok su po zidovima brojke označivale nakladu i rasprostranjenost. Izložbu je sa kratkim govorom nakon molitve presvij. biskupa g. dra Milete, otvorio g. Kulić Vladimir, koji je istaknuo, da, i ako u skromnim razmjerama, ipak možemo da budemo zadovoljni sa tom izložbom i da nas sve jače potakne na propagandu za naše listove, revije i knjige. Postije njega održao ja predavanje o štampi vič. g. don Joso Felicinović, koji nam je u svom kratkom govoru pružio nove vidike i dao dobre pouke sa željom, da bi i za nas Hrvate katolike vrijedila napisana šesta zapovijed crkvena: Ne čitaj zlu štampu! — kako je to slavni Winthorst kazao. Predavač je bio nagrađen za svoje predavanje priznanjem i pljeskanjem. Presvij. biskup je nato još nadodao nekoliko lijepih i poučnih riječi, kako se Crkva uvijek brine za duševno dobro svojih vjernika i svojim ih uputama čuva od pogubnih šteta, koje donosi zla štampa. Kratkim molitvom bila je završena ta svečanost i tada su posjetnici razgledali izložbu. Preko cijeloga dana bila je otvorena i primale su se pretplate i narudžbe za naše listove i knjige. Marnim i vrijednim našim omladinacima Križarima, koji su se za ovu izložbu najviše zauzeli, neka je to na čast. Želimo im sve boljš napredak.

Sjemeništarcu u počast presvij. biskupa prigodom njegovog imendana priređuju u sjemeništu također lijepu akademiju u nedjelju 12. t. mj. u 6 sati uvečer. Na to se upozoruju svi cij. pozvanici.

PODMIRITE PRETPLATU! Evo već i broja 18., a veći dio naših pretplatnika nije još podmirio svoje pretplate. Trošak je znatan, iznos premalen, te ne može da pokrije troška. No ako se ni onaj mali iznos — od po dinara — ne plaća, kako ćemo naprijed? Pozivljemo stoga sve, da što prije izvrše svoju dužnost. Osobito preporučamo onima, koji primaju više istisaka, da nam nastoje svakoga mjeseca redovito podmiriti račun.

„Pasi jaganjce moje! —
Pasi ovce moje!“

Isus Petru (Iv. 21, 15 i 17)

Drvodjelska radiona

BARIŠA ČAČE - VODICE

Javljam cijenjenom općinstvu, da sam preudesio svoju radionu i opskrbio je sa najmodernijim strojevima, te sam u stanju svoje poštovane mušterije jeftino, solidno i navrijeme poslužiti.

BARIŠA ČAČE.

Odlikovana voštarnica Grgo Čular - Šibenik

voštarski majstor i diplomirani pčelar

Izradjujem: sve vrsti svijeća, duplira, uskrasnih stojnica (cerea) sa svim urednim znakovima, iz prvorazrednoga voska, brzo i solidno.

Preradjujem: prema želji sve vrsti svijeća iz voštanih ulomaka i okapina. — Uz najpovoljnije cijene: **meda**

Prodajem: finog vrcanog meda, 80-85% sa kaduljinog cvijeća, iz mog uzornog pčelinjaka, na malo i veliko. Med je vanredne ljekovitosti za plućne bolesti, grla, prsa, prehlade itd.

Kupujem: sve vrsti voštanih okapina, ulomaka i žutog voska.

Počasna diploma i zlatna medalja: Dubrovnik 1926.

Počasna diploma: Ruma 1909
Sarajevo 1923.

Počasna diploma i srebrna medalja: Split 1926

„KATOLIK“ izlazi svaki tjedan. — Pretplata godišnje Din 30. — Za inozemstvo dvostruko. — Oglasi po naročitoj tarifi. — Vlasnik i odgovorni urednik: svet. JOSO FELICINOVIC, Šibenik, ulica sv. Martina. — Adresa uredništva i sprava: Šibenik, Pošt. pretinac 17. — Štampa: Pučka Tiskara, Braća Matačić pk. Petra, predstavnik Vjek. Matačić